

Ved Affattelsen af den heromhandlede Bestemmelse i det til Grund for Loven liggende Forslag, var det Tanken, at de paagældende Koncessionshavere selv skulde tilvejebringe de fornødne Landingspladser, naar der i Medfør af Lovforslagets § 2 var meddelt dem Eneret paa Drift af vedkommende Rute.

Imidlertid stødte sidstnævnte Bestemmelse paa Modstand i Rigsdagen, idet man ikke ønskede at give Adgang til Meddelelser af nogen Art af Eneret paa erhvervs-mæssig Luftfartsvirksomhed, og paagældende Bestemmelse udgik derfor af Forslaget ved anden Behandling i Folketinget.

Med Henblik herpaa maa det formentlig anses for rettest, at det offentlige — Stat eller Kommune — hvor Tilvejebringelse af Landingspladser maatte have Betydning for den offentlige Lufttrafik, anlægger og indretter saadanne Pladser og mod passende Afgift stiller dem til Raadighed for Luftfarten for saaledes at sikre den frie Adgang for alle Luftfartøjer til Benyttelse af Pladserne.

Dette vil naturligvis i ganske særlig Grad gælde København, ikke alene fordi København maa antages at ville blive Knudepunktet for saavel den indenlandske som ogsaa for den udefra kommende Lufttrafik paa Danmark, men ogsaa fordi det vil være naturligt hertil at henlægge den Luftfartshavn, som Danmark — saafremt Konventionen med Udlandet om Luftfart afsluttes — skal anvise den udenlandske Lufttrafik som Grænseluftfartshavn, hvor Luftfartøjer kan gaa ned og faa foretaget det fornødne Told- og Paseftersyn.

Endelig vil det selvfølgelig være af største Betydning, at Danmark, hvis Beliggenhed vil gøre det til et af Midtpunkterne for den internationale Lufttrafik, ikke forsøker denne Mulighed, men søger for at indrette en Luftfartshavn, der vil være i Stand til at modtage denne Trafik, saavel med Land- og Vandflyvemaskiner, som med Luftskibe.

Under Hensyn hertil og til det i Kommissionens Skrivelse anførte samt under Hensyn til den Prisstigning, som vilde kunne ventes at finde Sted, saafremt man ikke snarest sikrede sig Erhvervelsen af de i Skrivelsen omhandlede Arealer, har man forelagt Rigsdagens Finansudvalg Sagen og erholdt Udvalgenes Bemyndigelse til Erhvervelsen.

Det hertil medgaaende Beløb, der, som ovenfor anført, rent skønsmæssigt er anslaaet til 1½ Mill. Kr., søges herved efterbevilget.

Til 8. Til Nedskrivning af Erhvervelsesomkostninger ved Hammeren paa Bornholm.

Ved Statens Køb af Hammeren i 1913 var der truffet den Ordning, at Staten af Købesummen, 575 000 Kr., skulde udrede de 460 000 Kr., medens de 115 000 Kr. skulde dækkes af Midler, der i det angivne Øjemed var indsamlede paa Bornholm.

Af disse sidstnævnte 115 000 Kr. blev de 100 000 Kr. indbetalt straks, medens de resterende 15 000 Kr. først senere skulde indbetales i Rater. Disse 15 000 Kr. er nu indgaaede og udgør med paaløbne Renter 18 397 Kr. 56 Øre, hvilket Beløb nu indbetales i Statskassen.

Til 10. Med Hensyn til Forøgelsen af Apotekerfondens Overskud med 500 000 Kr. henvises til den tilsvarende Indtægtspost paa § 3 I.

Til 11. Under Ombygningsarbejdet har det vist sig nødvendigt at udføre noget mere Arbejde end oprindeligt beregnet, saaledes at de samlede Udgifter antagelig vil komme til at beløbe sig til ca. 29 000 Kr.

Til 12. Det ved Finansloven for Finansaaret 1920—21 § 26 IV. D. til Opførelse af en Bolig til Forsøgslederen paa Færøerne bevilgede Beløb af 30 000 Kr. vil blive overskredet med 4 000 Kr., idet det har vist sig nødvendigt at opføre en Tilbygning til Boligen, indeholdende Brændselsrum, Vaskerum m. m.

Da Planen til Boligen udarbejdedes, regnede man ikke med Nødvendigheden af at opføre denne Tilbygning, idet man gik ud fra, at Forsøgslederen kunde benytte de ældre Udhuse, der hører til Gaarden Højvig, paa hvilken Forsøgsstationen indrettes. Det har imidlertid vist sig umuligt at opføre Forsøgslederboligen saa tæt ved Højvig, at de ældre Udhuse kan benyttes, hvorfor det har været nødvendigt at opføre den nævnte Tilbygning.